

Yeti'nin Yaz Bahçesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Yeti'nin Yaz Bahçesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Karlı dağların yükseklerinde, rüzgârın ılık çaldığı ve çam ağaçlarının beyaz şapkalar taktığı yerde, Yuki adında neşeli bir yeti yaşırdı. Kürkü bulut kadar yumuşacıktı, elleri ve ayakları soluk mavi tonlarındaydı. Kırmızı örgü bir atkı takar ve yosun yeşili bir çanta taşırdı. Her sabah Yuki buzlu mağarasından çıkar ve pırıl pırıl dünyaya gülümserdi. Karı çok severdi ama sık sık yeşil bir şeyler yetiştirmenin nasıl olacağını merak ederdi.

Aydınlık bir sabah, serin havada neşeli bir ses yankılandı. Bu, sıcak kahverengi tenli ve ışıltılı gözlü, kısa boylu, tıknaz bir kadın olan Tüccar Mira'ydı. Yamalı turuncu bir palto ve geniş kenarlı bir şapka giymişti. Sepeti rengârenk tohum paketleriyle dolup taşıyordu. 'Tropikal tohumlar!' diye duyurdu. 'Güneşin sıcacık parladığı uzak cengellerden!' Yuki'nin kehribar gözleri hayretle kocaman açıldı. Bir demet yumuşak yosun karşılığında bir avuç küçük, parlak tohum aldı.

Mira, Yuki'ye hediye olarak kırmızı örgü bir atkı verdi. 'Şans getirsin diye,' dedi göz kırparak. Sonra botları karda derin izler bırakarak dağdan aşağı yürüdü. Yuki tohum paketlerine sımsıkı sarılarak mağarasına koştu. İsimleri yüksek sesle okudu: mango, papaya, ebegümeci ve cennet kuşu çiçeği. Sulu meyveler ve parlak çiçekler hayal etti. 'Tam burada bir tropikal bahçe yetiştireceğim!' dedi, kabarık perçemi heyecanla zıplayarak.

Yuki mağarasının yakınında, karın en ince olduğu güneşli bir yer seçti. Büyük, yumuşak patileriyle soğuk toprağı kazdı. Her tohumu dikkatle ekti, toprağı sıvazladı ve fısıldadı: 'Büyüyün, küçük tohumlar, büyüyün!' Onları oyuk bir taştan erittiğı karla suladı. Her gün onları kontrol etti, kırmızı atkısı soğuk rüzgârda dalgalanıyordu. Ama tohumlar saklı kaldı. Yeşil hiçbir şey görünmedi. Toprak soğuk ve çıplak kaldı.

Günler haftalara dönüştü. Yuki'nin bahçesinde yaşam belirtisi yoktu. Bir kayanın üstüne oturdu, geniş omuzları çökmüştü. 'Belki bir yanlış yaptım,' diye iç çekti. 'Belki tropikal tohumlar karı sevmiyordur.' Pes etmeyi düşündü. Ama sonra Mira'nın ıslıl ıslıl gözlerini ve sözlerini hatırladı: 'Şans getirsin diye.' Yardım istemeye karar verdi. Tam o sırada, elinde bir defter ve büyüteç taşıyan uzun, ince bir figür patikada belirdi.

Bu, kısa gümüş-beyaz saçlı ve yuvarlak gözlüklerinin ardında parlak yeşil gözleri olan botanikçi Doktor Fern'di. Birçok cepli koyu mavi bir palto ve sarı eldivenler giymişti. 'Merhaba!' diye seslendi. 'Dağa alp bitkilerini incelemek için geldim. Seni ne üzüyor, dostum?' Yuki çıplak toprak parçasını işaret etti. 'Tropikal tohumlarım büyümüyor,' dedi üzgünce. Doktor Fern diz çöküp soğuk toprağı inceledi. 'Ah,' dedi nazikçe. 'Sorunu görüyorum.'

Doktor Fern büyütecini çıkarıp Yuki'ye tohumları gösterdi. 'Bu tohumlar sıcak, güneşli bir yerden geliyor,' diye açıkladı. 'Uyanmak için sıcaklığa ve ışığa ihtiyaçları var. Dağın güzel ama onlar için fazla soğuk ve karanlık.' Yuki'nin kulakları sarktı. 'Yani onları burada yetiştiremem?' Doktor Fern gülümsedi. 'Dışarıda değil,' dedi. 'Ama onlara özel bir yuva yapabiliriz—bir sera!' Yuki'nin kehribar gözleri umutla parladı.

Birlikte eski bir kulübeden geri dönüştürülmüş camlar ve devrilmiş dallardan ahşap çerçeveler topladılar. Yuki'nin güçlü patileri işi kolaylaştırdı. Doktor Fern ona camları güneş ışığını yakalayacak şekilde nasıl egeceğini gösterdi. Mağaranın yanına, gündüz sıcaklığı emen taş bir tabanı olan küçük bir sera yaptılar. 'Cam, güneşin ısınıpı hapseder,' diye açıkladı Doktor Fern. 'Tropikal bitkilerini küçük bir yaz gibi sıcacık tutacak.'

Seranın içinde Yuki tohumları yeniden ekti, bu kez sıcak, yumuşak toprağa. Doktor Fern ona sıcaklığı kontrol etmesi için küçük bir termometre verdi. 'Sıcak ve sulanmış tut,' dedi, 've sabırlı ol.' Yuki başını salladı, kırmızı atkısı sıkıca sarılıydı. Dışarıda kar yığılsa bile her sabah serayı ziyaret etti. Tohumlarla konuştu ve güneş ışığı içeri süzölsün diye camların temiz olmasını sağladı.

Bir sabah Yuki bir saksıyı kaldırdı ve soluęu kesildi. Topraktan minicik yeşil bir filiz çıkmıştı! Sonra bir tane daha, bir tane daha. 'Büyüyorlar!' diye sevindi, seranın etrafında dans ederek. Doktor Fern koşarak geldi ve sarı eldivenli ellerini çırpıttı. 'Başardın!' dedi. 'Onlara ihtiyaçları olanı verdin.' Yuki'nin kalbi gururla kabardı. Farklı bitkilerin farklı şeylere ihtiyacı olduğunu öğrenmişti—ve bu tamamen sorun değildi.

Haftalar geçtikçe sera gür yeşil yapraklarla doldu. Bir mango fidanı cama doğru uzandı ve mücevher kadar parlak bir ebegümeci tomurcuğu belirdi. Yuki, her bitkiyi çizdiği ve ihtiyaçları hakkında notlar yazdığı defterini Doktor Fern'e gösterdi. 'Artık gerçek bir bahçivansın,' dedi. 'Bitkilerini anlıyorsun.' Yuki ışıldadı. 'Senin sayende başarabilirdim,' dedi. 'Ve Mira'nın tohumları sayesinde!'

Tüccar Mira yıllık yolculuğunda geri döndü, sepeti yeni hazinelerle doluydu. Serayı görünce gözleri parladı. 'Karda bir tropikal bahçe!' diye haykırdı. 'Ne harika!' Yuki ona ilk hasadından olgun bir papaya verdi. 'Tohumlar için teşekkür ederim,' dedi. 'Bana biraz sıcaklık ve özenle her şeyin büyüyebileceğini öğrettiler.' Mira ona sarıldı ve tatlı meyveyi birlikte paylaştılar.

Doktor Fern defterini ve büyütecini topladı. 'Yolculuğuma devam etmeliyim,' dedi. 'Ama sana bitki bakımı hakkında yazacağım.' Yuki el salladı, kırmızı atkısı dalgalanıyordu. Öğleden sonra güneşinde parlayan serasına baktı. 'Öğrenmeye devam edeceğim,' diye söz verdi. 'Ve bahçemi ziyarete gelen herkesle paylaşacağım.' Dağ artık daha sıcak hissettiriyordu, sadece sera yüzünden değil, bulduğu iyilik yüzünden de.

O akşam Yuki mağarasının yanında oturdu, karlı zirvelerin üzerinde parıldayan yıldızları izledi. Tropikal tohumların hayatını nasıl değiştirdiğini düşündü. Her canlının kendi ihtiyaçları olduğunu ve bu ihtiyaçları anlamamanın onlara bakmanın anahtarı olduğunu öğrenmişti. Gülümsedi, kehribar gözleri yıldız ışığını yansıtıyordu. 'Yarın,' diye fısıldadı, 'bir tohum daha ekeceğim.' Ve ekti.

O günden sonra Yuki'nin serası beyaz dağlarda küçük bir yeşil vaha oldu. Mangolar, papayalar ve parlak ebegümeci çiçekleri yetiştirdi. Hatta dışarıda küçük bir dağ bitkileri bahçesi bile kurdu, çünkü bazı bitkilerin soğuğu sevdiğini öğrenmişti. Ziyaretçiler tropikal bahçeli yetiyi görmek için uzaklardan geldi. Yuki onları her zaman sıcak bir gülümseme ve bir fincan bitki çayıyla karşıladı.

Ve böylece, karlı dağların yükseklerinde, neşeli bir yeti merak, iyilik ve dostların biraz yardımıyla en olası olmayan yerlerde bile harika şeyler yetiştirebileceğini kanıtladı. Yuki'nin yaz bahçesi yıl boyunca çiçek açtı; farklı ortamları öğrenmenin canlılara bakmamıza yardımcı olduğunun bir hatırlatıcısı olarak. Son.